

Καὶ λαβὼν ἔσχισε γραφίδα βραδέως λίαν ἵνα
καὶ λίαν βραδέως ἀρχίσῃ.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΥΤΟΥ.

Μειάφρασις Ζ'.

Κατὰ τὴν εὐτυχῆ ἐν Νεαπόλει διατριβὴν μου, ἐξυπνῶν καθ' ἑκάστην ἑκαθήμεν εἰς τὸ παράθυρόν μου ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Νίκης ἀντικρὺ τοῦ Κιταμόνε καὶ τοῦ Πύργου τοῦ Αὐγοῦ, καὶ πλανῶν ἐκ τοῦ ὕψους τρίτου πατώματος τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸν διαφανῆ καὶ στίλβοντα καθρέπτην τῆς τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἠρώτων πολλάκις ἑμαυτὸν πόθεν ἐπήγαγεν εἰς τὸν εὐχαριν καὶ εὐδαίμονα ἐκεῖνον τόπον ἢ μελαγχολικῆ παροιμία *Νὰ ἰδῶ τὴν Νεάπολιν καὶ τὰ ἀποθάνω!* Μετὰ πολλοὺς συλλογισμοὺς, εὖρον, πιστεύω, τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου καὶ ἀπαισίου ταύτης ἀντιθέσεως, διανοηθεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε μία σελὶς ἱστορίας, ὅπου ἢ Νεάπολις, ἢ τοσοῦτον φαινομένη ὀλβία, δὲν παριστᾷ — κατὰ σκληρὰν εἰρωνείαν τῆς φύσεως — σκηναὶς φοβερῶν ἐρημώσεων καὶ καταστροφῶν. Ὁ λαὸς τῆς ὀ τοσοῦτον εἰρηνικὸς καὶ φιλήσυχος, πολλάκις, κατ' ἀλήθειαν, κατεταράχθη ὑπὸ στάσεων καὶ σπαραγμῶν ἐμφυλίων, πολλάκις τὰ περικαλλῆ καὶ καθαρὰ κύματα ἐβάφισαν ἀπὸ αἵματα. Ἄς ἀνατρέξωμεν ὀλίγα μόνον ἔτη καὶ βλέπομεν τὸν Καρακιόλον ἀπαγχονιζόμενον εἰς τὸ κατάρτιον ἐνὸς πλοίου, ἐν μέσῳ στόλου ἐρητασίμου; κεκοσμημένου, ἃς ὀπισθοδρομήσωμεν ὀλίγον ἔτι καὶ ὀρώμεν τὸν δηλητηριασθέντα Μαζανιέλον εἰς μὲν τὴν παραλίαν κυκλομέον ὑπὸ λαοῦ ἐπιφωνοῦντος, εἰς δὲ τὴν ἐκκλήσιον ὑπὸ σφαιρῶν ἀπέρων, πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου, τραυματιζόμενον. Ἄς ἀνατρέξωμεν πάντοτε, καὶ ἢ φαντασία ἐκπλήττεται ὑπὸ τρόμου καὶ φρίκης θεωροῦσα τὴν πάλιν τῶν Ἀνζιῶ καὶ τῶν Δουράς, τοὺς φόνους καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης Ἄννης, τῶν δύο ζοφερωτάτων ἀστερισμῶν οἵτινες ἐχάραξαν εἰς τὸν ὠραῖον τῆς Ἰταλίας οὐρανὸν αἱματηροῦς ἀναμνήσεων χαρακτηῖρας. Ἄλλ' ἃς σταθῶμεν ἐδῶ, σχίζοντες μίαν ἢ δύο σελίδας ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἱστορίας. Τὸ διήγημα ὅπερ ἐπιχειροῦμεν οὐδεὶς μέχρι τοῦδε — ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα — ἔγραψεν εἶναι δράμα ἀπλοῦν ἀλλὰ φοβερὸν, ἐκτελισσόμενον ἐν μέσῳ περιστάσεων χαροποιῶν καὶ εἰκονικωτάτων, εἶναι λυπηρὰ ζωγραφία προσώπων σκοτεινῶν καὶ ἀφάνων ἐπὶ ὀθόνης λαμπρᾶς καὶ χαρμοσύνου.

Ἀναβαίνομεν τὸ 1414. Ἐξ ὀλων τῶν ὠραίων τοῦ Ἰουλίου νυκτῶν, τῆς 25 ἤτο πασῶν θερμο-

τέρα, διότι τὸ καῦμα, συνήθως πνιγρὸν ἐν Νεαπόλει, ὑπερέβη κατὰ τὸ ἀξιοβήρητον ἔτος τοῦ διηγήματός μας, ὑπερέβη πάντας τοὺς βαθμοὺς τοῦ θερμομέτρου. Ὁ ἥλιος, περικυκλωμένος ἀπὸ στεφάνους ἀτμῶν, ἐρυθροῦς ὡς σίδηρος πετυρακτωμένος, εἶχεν ἤδη βυθισθῆ εἰς θάλασσαν μολύβδου ἀναλελυμένου. Ἠδύνασο νὰ εἴπῃς, ὅτι τὸ φαινὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας, οὐτινος τὴν μὲν ἀνατολὴν ὑποδέχονται συνήθως ἄσματα εὐφροσύνης, τὴν δὲ δύσιν χαιρετᾷ ὁ ἦχος παραπονετικῶν κωδῶνων, ἔσπευδε τὴν ἡμέραν ταύτην νὰ ἀποφύγῃ τὸ θέαμα τῶν ἀνθρωπίνων παθημάτων καὶ βλασφημιῶν. Ἄλλ' ἢ νύξ, ἢ τοσοῦτον ποθουμένη νύξ, δὲν ἔφερε τὴν ἐλαχίστην ἀνακούφισιν εἰς τὸν τεταπεινωμένον ἐκεῖνον λαόν· αὐρὰ τις ἀδιάκριτος καὶ ἐλαφρὰ πλανηθεῖσα ἔνθα καὶ ἔνθα πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἔπαυσεν ἐντελῶς ὡς τὸ πνεῦμα ἀνθρώπου θνήσκοντος, καὶ ἔμεινεν ἢ φύσις ἀσθμαίνουσα, ἐξηντηλημένη, ἀκίνητος, ὡς τις παρθένης τῆς ἀρχαιότητος παραδεδουμένη εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀδυσωπήτου καὶ νικητρίας θεότητος. Ὁ δὲ κόλπος, κυανοῦς καὶ φιλομειδῆς κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας, παρωμοίαζεν ἤδη εἰς φαῖαν τινα καὶ κατραμαρμένην λίμνην, καλύπτουσαν διὰ νεκρικῆς σινδόνος κρατῆρὰ τινα ἐσθεςμένον. Οὔτε πανίον, οὔτε φανὸς ἐφαίνετό ποθεν, οὔτε ἄσμα ἠκούετο ἀλιεύς, ἢ ἐπιφάνεια ἔμεινεν ἀπαθῆς, σιωπῆ θανάτου ἐδέσποζεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς Πομπηίας νύκτα. Τὸ Βεσοῦβιον ἐν ταυτοῖς ἐμυκᾶτο μηκυθμὸν ὑπόκωφον, ὑποχθόνιον, ἔτοιμον νὰ ἐκχύσῃ τὴν καταστρεπτικὴν αὐτοῦ λάβαν, εἰς τὴν ὑποκειμένην, τὴν ἤδη φλέγουσαν πεδιάδα. Εἰς δὲ τὰ ἀπέραντα ἠλύσια, ἐθάρρεις ὅτι αἱ σκιαὶ τῶν ἀρχαίων ἐτέρποντο ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ταύτῃ τοῦ Ταρτάρου, ἢν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναπνέωσιν οἱ θνητοί. Καὶ ἢ μὲν Μεργελίνα ἐκαλύπτετο ὡς ὑπὸ σκέπης, τὸ δὲ Παισυλοπον δὲν ἐτόλμα νὰ καθρεπτίζεταί πλέον εἰς τὰ περικυκλῶντα νερά, καὶ ἢ καλλίστη καὶ ἠδυπαθῆς σειρὴν, ἔρωτος σύμβολον καὶ ποιήσεως, τοῦ Τασσου ἢ μήτηρ καὶ τοῦ Βιργιλίου ἢ τροφός, ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀφεῖστα τὸν ὕστερον στεναχυμὸν, ὡς ἢ Περσεφὸν ματαίως ἀγωνιζομένη νὰ λυθῆ ἐκ τῆς ἀγκάλῃς τοῦ Πλούτωνος.

Ὅσον δὲ προῦχῶρι ἢ νύξ, οἱ κάτοικοι τῆς Νεαπόλεως ἐκυριεύοντο ὑπὸ ληθαργίας ἀκαταμαχῆτου, πάντες δὲ εἰς αὐτὴν μάλλον ἢ εἰς τὸν ὕπνον ἐνέδιδον, ἐνῶ ἔλεγες ὅτι οἱ ἀστέρες ἐφοβοῦντο νὰ δεῖξωσι τὴν μειδιῶσαν καὶ γαληνιαίαν ὄψιν των, διότι ἀσθενῶς διακρίνοντο μεταξὺ τῆς παχέιας σινδόνος τῶν ἀτμῶν, καθὼς τοῦ σθυνομένου λύγγου τὸ φῶς, τὸ ἐν κρυστάλλῳ περικεκλεισμένον. Ἄμφιβόλος δὲ καὶ λευκὴ τις ἀναλαμπὴ ἐφαγγεν ἀμυδρῶς τὰ ἀντικείμενα, ὁ βραδὺς καὶ μονότονος ἦχος τοῦ κώδωνος — μόνῃ μέσῳ τῆς ἀπολύτου σιωπῆς ταραχῆ — ἠκούετο σημαίνων τὰς ὥρας ἀπὸ τὸν παρακείμενον πύργον. Ἄλλ' ἐνῶ ἢ φύσις ἄπασα ἐκοιμᾶτο, εἰς μόνος ἠγρύπνει, διότι τὸ μῖσος, ἢ κενοδοξία ἠρνεῖτο εἰς τὸ κεκμηκὸς αὐτοῦ

εἶμα τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἀνάπαυσιν. Ὁρθὸς καὶ ἀκίνητος εἰς τὸ παράθυρον μικρᾶς τινοῦ οἰκίας τοῦ Κικραμόντε, ἐκράτει ἐπιμόνος τὸ βλέμμα πρὸς τὰς Καπραίας ἀλλ' αἴφνης τοῦ εἰκοσιπενταετοῦς τούτου νεανίου τὸ μέτωπον ἐφαιδρόνθη, ἐξετάθησαν αἱ συνεσπασμένα ὄφρυς του, καὶ μειδίαμα εὐχαριστήσεως ἐπλανήθη εἰς τὰ συνεσταλμένα χεῖλη του· διότι εἶδε, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν πρὸς τὸν κόλπον, φῶς τι ἀμυδρὸν, ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀναλάμψαν καὶ ἐκ νέου χωνευθὲν εἰς τὸ σκότος, καθὼς αἱ φωσφόροι ἀτμίδες αἰτίνες δὲν ἀφίνουσι τῆς διαβάσεως αὐτῶν τὸ ἐλάχιστον ἴχνος. Ἦτον ἀναμφιβόλως φανὸς συνεννοήσεως, διότι ὁ νέος ἀνετινάχθη εὐθὺς, ἐμακρύνθη ἀπὸ τοῦ παράθυρον ὅπου ἠγρύπνει, ἐτιλύχθη διὰ μαύρου μανδύου, ἔσφιγγε τὴν μέσσην του διὰ ζώνης καὶ λαβῶν δάδα ῥητινώδη καὶ ἐγχειρίδιον, ἐκίνησε βραδύς καὶ προσεκτικώτατος πρὸς τὴν Ἁγίαν Λουκίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ ὠρολόγιον τοῦ Pizzofalione ἐσήμαινε μεσονύκτιον ὃ δὲ φανὸς ὃν ὁ ἄγνωστος ἐφάνετο περιμένων ἀνυπομόνος ἀνελάμψεν ἐκ νέου εἰς πλησιεστέρην ἀπόστασιν, καὶ πάλιν ὡς προτοῦ ἀνελήθη εἰς τὴν σκοτίαν. Ἄλλ' ἀνωφελῶς περιέφερον ὁ νεανίας τὰ βλέμματά του, δὲν εἶδε που οὔτε μίαν λέμβον εἰς τὸ παράλιον, διότι οἱ ἀλιεῖς καὶ οἱ νῆυται, ἐνοχλούμενοι ἀπὸ τὸν νότον, κατέφυγον εἰς ἄντρα καὶ βράχους ἐπιζητοῦντες ὀλίγην δρόσον. Ἀλλὰ καὶ ἂν εὗρισκε τὴν δυστυχῆ ταύτην νύκτα ἀνθρωπὸν τινα, δὲν ἦτον εὐκολὸν νὰ τὸν ὑποχρέωση, εἴτε θέλοντα, εἴτε μὴ, νὰ λάβῃ τὴν κώπην κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, διότι ὁ Νεαπολίτης ἀλιεὺς φοβεῖται τὸν νότον ὡς ὁ Λαζαρόνης τοὺς χωροφύλακας, καὶ οὔτε ὁ ἀπόγονος τοῦ Μασανιέλου δὲν ἀπεφάσκει τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ κωπηλατήσῃ. οὔτε δι' ὅλου τοῦ κόσμου τοὺς θησαυρούς. Καὶ λέγω μάλιστα ὅτι οὔτε τὸν σταυρόν του ἔκαμνεν ἵνα διώξῃ τὸν διάβολον.

Διαλογιζόμενος λοιπὸν καὶ σύννοος δὲν ἐσκέφθη ὁ νεανίας περὶ τοῦ ἐμποδίου τούτου, ὅπερ ἔπρεπε νὰ προμαντεύσῃ διὰ τε τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα καὶ διὰ τὴν ὀκνηρὰν φύσιν τῶν Νεαπολιτῶν. Τὶ νὰ κάμῃ; ἀνάζητῶν τοὺς ἀπόντας, κύριος οἶδεν ἕως πότε ἔπρεπε νὰ τρέχῃ, ἄλλως τε ἐκινδύνευε νὰ γνωρισθῇ. Περιμένων εἰς τὸν λιμένα καὶ ἐκεῖθεν ἀνταποδεικνύων καὶ αὐτὸς τὸν αὐτὸν μυστηριώδη φανόν, ὃ τοῦτο δὲν τὸ ἀπεφάσκει, διότι ἡ συνδιάλεξις ἦτις ἐμελλε νὰ γίνῃ, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μάρτυρα ἢ τὴν οὐρανὸν καὶ τὴν θάλασσαν.

Ἐνῶ δὲ περιεφέρετο εἰς τὸ παράλιον, ἀνήσυχος καὶ πολὺ τεταραγμένος, παρῆλθε τυχαίως ἕνα στύλον ὅπου συνήθως ἐδέοντο πλοῖα ἀφωπλισμένα πρὸς ἐπισκευὴν, καὶ εἶδε πλησίον μίαν λέμβον, ἐντὸς δὲ αὐτῆς νεανίαν τινὰ, δεκαοκτῶ ἢ εἰκοσιν ἔτων, βαθέως ἤδη κοιμώμενον· ἡ ὄψις αὐτοῦ, καθόσον ἦτον δυνατὸν νὰ ἴδῃ τις ἐν τῇ φωσφορώδη ἀναλαμπῇ τῆς θερμότητος ἀτμοσφαιρας ἐφραί-

νετο ἀγαθωτάτη καὶ συμπαθητικῇ, ἡ δὲ μελανῆ καὶ παχεῖα κόμη του κατέβαινε βοστρυχωτῆ ἀπὸ τὸν μακρὸν πῖλον, καὶ εἰκὼν τῆς Παναγίας τοῦ Καρμηλοῦ, κεντημένη ἐπὶ ὑφάσματος μελανοῦ, ἐκρέματο εἰς τὸν εὐτραφῆ καὶ ὠραῖον λαϊμόν του. Εφόρει ἐσκαρδίον ἐρυθρόν καὶ πλατεῖαν καὶ γραμμωτὴν περισκελίδα, αἱ δὲ χεῖρες καὶ τὸ στήθος καὶ οἱ πόδες τοῦ ἀλιεῦς ἦσαν καθ' ὀλοκληρίαν γυμνά. Κατὰ τὴν ἀνέλιπστον ταύτην καὶ θαυμαστὴν ἀνακαλυψιν, ὁ μανδουφόρος ἀνθρωπος, ἂν καὶ ἠγάπα τὴν σιωπὴν καὶ τὸ μυστήριον, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ μίαν χαρὰς ἐπιφωνησιν, διότι ἦτο πλέον καιρὸς. Ἡ ζένη λέμβος ἦτις ἔφερε τὸν ἄλλον περιμενόμενον ἄγνωστον, ἐπέδειξε καὶ τρίτον φανόν. Ὄθεν ὁ νεανίας ἔσπευσε πρὸς τὸν ἀλιεῖα καὶ ταραττων αὐτὸν κοιμώμενον τὸν ἐξύπνισεν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε μηχανικῶς οὗτος, εἶμαι ἔτοιμος, ἐξοχώτατε.

Καὶ δις δοκιμάσας καὶ τρίς νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβάλλῃ τὸν ὕπνον καὶ ἐξηπλώθη κεκμηκῶς πάλιν ἐντὸς τῆς λέμβου.

— Σῆκω, παιδί μου, ἔχω ἀνάγκην τῆς λέμβου σου, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, λαβῶν αὐτὸν ἀπὸ τὴν μέσσην, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω· λάβε τὰ κωπία καὶ μὴ βραδύνῃς.

— Ἐχεις δίκαιον, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεὺς ἐξυπνῶν ἤδη καὶ παρατηρῶν τὸν πρὸ αὐτοῦ ἀνθρωπὸν ὅστις δὲν τῷ ἐφάνετο πλέον ἄξιος τοῦ τίτλου, ἐξοχώτατος· ἔχεις δίκαιον, διότι σὲ συμφέρει, ἀλλ' ἔπρεπε, πρὶν μὲ ἐξυπνίσῃς, νὰ συλλογισθῆς ἂν εἶχον ὄρεξιν νὰ κωπηλατῶ μὲ αὐτὸ τὸ καῦμα, καθ' ὃ καὶ αἱ ψυχαὶ τοῦ καθαρτηρίου, αἱ γυμνασμένα εἰς τὰς φλόγας, δὲν ἤθελον ἀφήσει τὴν κάμινόν των οὔτε διὰ τὸν παράδεισον.

— Καὶ πῶς, ἄθλιε, ἠδυνάμην νὰ μαντεύσω τὴν ὄρεξιν σου, χωρὶς νὰ σὲ ἐξυπνήσω; εἶπεν ὁ ἄγνωστος μόλις κρατῶν τὸν θυμόν του.

— Τότε ἔπρεπε νὰ μὴ μοῦ ταραξῆς τὸν ὕπνον.

— Διάβολε! ἐκραύασεν ὁ μανδουφόρος κτυπῶν τὸν πόδα κατὰ γῆς. Τὸ ἐπάγγελμά σου, κλέπτα, δὲν εἶναι νὰ ὑπηρετῆς τὸ κοινόν;

— Τὴν ἡμέραν μάλιστα, μάλιστα, ἀλλὰ τὴν νύκτα εἶμαι ἀνεξάρτητος. Ἐὰν λοιπὸν, ἐὰν δὲν ἔχῃς ἄλλο τι νὰ μοι εἰπῆς, προσέθηκεν ὁ ἀλιεὺς ἐντελῶς ἐξυπνήσας, ὕπαγε εἰς τὸν διάβολον!

— Σιγὰ σιγὰ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος σκεφθεὶς ὅτι, ἔχων ἀνάγκην αὐτοῦ, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν παροργίσῃ, ἔλα νὰ συμφωνήσωμεν, ὑπηρετήσῃν με καὶ σὲ πληρόνω ὅσα θέλεις.

— Εἰμπορεῖς καὶ μὲ δώσης ἐν φλωρίον;

— Καὶ δύο φθάνει νὰ μὴ χάγῃς καιρόν.

— Τότε διαφέρει, εἶπεν ὁ ἀλιεὺς ἀπαίζων εἰς τὸν ἄγνωστον μετὰ προσοχῆς, εἰμποροῦμεν νὰ συμφωνήσωμεν, καὶ εἶτα ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν — ὁ ἀνθρωπος οὗτος εἶναι ἢ πρίγκηψ ἢ δραπέτης τῶν φυλακῶν.

— Ἐλα λοιπόν, εἶπεν ὁ ἄγνωστος πηδήσας εἰς τὴν λέμβον· πότε θὰ παύσης τὴν φλυαρίαν.

— Σταθῆτε, κύριέ μου, μίαν στιγμὴν. Θὰ ὑπάγωμεν μακράν; διότι μὲ τοιοῦτον καῦμα, μὲ ὅσπν ὄρεξιν καὶ ἂν ἔχω δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ λάμνω πολὺ.

— Δύο μίλια μόλις.

— Δύο, καὶ δύο διὰ τὴν ἐπιστροφὴν γίνονται τέσσαρα· ἄφετε νὰ ζητήσω ἓνα σύντροφον.

— Δὲν πειράζει, σὲ βοηθῶ ἐγώ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ἀρπάσας μίαν κόπην καὶ διὰ μιᾶς ἀπωθήσας τὴν λέμβον εἰς τὴν θαλάσσαν.

Καὶ θὰ μοι δώσετε, κατὰ τὴν συμφωνίαν, δύο φλωρία;

— Λάβε τέσσαρα, ἀπεκρίθη ὁ μανδουφόρος ρίψας μετὰ περιφρονήσεως τὸ βαλάντιόν του· σοὶ ὑπόσχομαι δὲ τριπλά ὅταν ἐπιστρέψωμεν, ἀλλὰ σιωπῆ καὶ θάρρους!

— Συγγωρήσατέ με, ἐξοχώτατε, ὑπέλαβεν ὁ ἄλιεύς, ἐρυθρίσας δι' ἐντροπὴν καὶ θαυμασμόν, ἴσως καὶ διὰ πῆγμα. Ἦμην καταθεσθῆναι ἀπὸ τὸν ὕπνον . . . δὲν ἤξεираί τι ἔλεγα . . . ἔχω ἄδικον. Λάβετε τὸ χρυσίον, ἐχωράτευσα. Θέλω ὁμῶς νὰ ἀποδείξω ὅτι γνωρίζω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς ὑπηρεσίας μου, — καὶ ἐκωπηλάτει μετὰ πολλοῦ ζήλου — τί διάβολον! δὲν εἶμαι, τέλος πάντων ἐβραῖος, καὶ δὲν θέλω νὰ κολάσω τὴν ψυχὴν μου. Πέντε καρλίνα με ἀρκοῦν . . . εἶναι πολλὰ μάλιστα, καὶ ἂν αὐριον δὲν ἦτον ἑορτὴ δι' ἡν ἀνηγγέλησαν δημοσίως διασκεδάσις, λιτανεῖαι ἰπποδρομίαι, ἀλιεῖαι διὰ τῶν δικτύων δὲν ἤθελα ζητήσαι ἢ μόνον ἓν καρλίνιον, τὸ συνειθισμένον δι' ἕκαστον μίλιον . . . Ἀλλὰ δὲν ἔχω λεπτόν, ὅ,τι εἶχον τὸ ἔδωσα εἰς τὸν γέροντα πατέρα μου, καὶ εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν μου ὅστις εἶναι ἀμελέστατος λαζαρόνος . . . δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον εἶναι κατεργάρης . . . ἀλλ' ὅ,τι εἶχον . . .

Δὲν ἤκουεν ὁμῶς ὁ ἄγνωστος τὴν φλυαρίαν του, ἐνοῶν δὲ ὅτι ὀλίγον ἀπαίξει πλέον τοῦ ποθουμένου σκοποῦ, ἐπληξεν τὸ πυρόλιθον καὶ ἀνάψας τὴν δάδα, τὴν ὕψωσεν ὑπὲρ αὐτόν. Εὐθὺς δὲ εἰς τριακοσίων βηματων ἀπόστασιν, ἐπέλαμψεν ὁ ἄλλος φανὸς καὶ μία λέμβος ὑπὸ ῥωμαλέων κωπηλατῶν ὠθημένη, διέβη ταχέως τὸ ἀποχωρίζον τοὺς δύο μυστηριώδεις ἀνθρώπους δάστυμα. Καὶ εἰς τὴν πρῶμην τότε τῆς ἀπὸ Καπραίων ἐρχομένης λέμβου ἐπεφάνετο ἄνθρωπός τις λευκὸς μὲν τὴν κόμην καὶ τὰ γένηα, κυρτὸς δὲ τοὺς ὤμους καὶ τετιλυγμένος εἰς εἰδὸς τι βᾶσου. Ἐλέγεσθε ὅτι ἦτον ἐξηκοντούτης.

— Σβῶσατε τὴν λαμπάδα, εἶπε ταπεινῆ φωνῇ ὁ γέρων, ἀπικτεῖται μεγίστη προφύλαξις.

— Ἐπιθυμῶ πρῶτος, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, νὰ ἰδῶ τοὺς χαρακτήρας τοῦ προσώπου σου, ἵνα γνωρίσω τὸς εἶσαι.

— Καὶ τί χρησιμεῖς, ἀφοῦ δὲν μὲ γνωρίζετε; Πρὶν ἐξηγηθῶμεν, θὰ σὰς εἰπῶ τὸ σύνθημά μου,

καὶ ἂν δὲν ἀκούσω τὸ ἰδικόν σας, τότε καλὴν νύκτα, ἐπιστρέφω ἐκεῖ ὅθεν ἦλθον.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, ρίψας τὴν δάδα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' εἶναι δυστύχημα νὰ μὴ γνωρίζη τις τὸν ἄνθρωπόν του ἀλλὰ νὰ τὸν εὐρίσκη δι' ἐπιτρόπου.

— Θεέ μου! ἀπεκρίνατο εἰρωνικῶς πῶς ὁ γέρον. Πολλάκις συμβαίνει νὰ μὴ γνωρίζωμεν οὔτε τοὺς φίλους μας, οὔτε τοὺς ὑπηρετοῦντας, οὔτε τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλ' ἐφευρέθη εὐτυχῶς τὸ σύνθημα. . .

— Εἰπέ λοιπόν, μάντι, τὸ ἰδικόν σου.

— Ἴδου, ἡ Καῖσαρ ἢ μηδὲν! ἄς ἀκούσω καὶ ὑμᾶς . . .

— Τρεῖς κατηραμένους ἀπαεὶ κολασμένους.

— Κάλιστα.

Καὶ ὁ γέρων πηδήσας εἰς τὴν λέμβον τοῦ νέου, δι' εὐστροφίας καὶ δυνάμεως ἀσυνειθίστου εἰς ἡλικίαν γεροντικὴν ἔνευσεν εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ ναύτας νὰ ἀπομακρυνθῶσιν εὐθὺς, καὶ νὰ μὴ ἐπανάλθωσιν ἢ ὅταν ἀκούσωσιν ἓνα συριγμόν του.

Τῆς δὲ λέμβου ἀπομακρυνθείσης ὁ γέρων ἔνευσεν εἰς τὸν νεανίαν θέλων νὰ δείξῃ τὴν παρουσίαν τοῦ ἀλιέως περιτοῦ βεβαίως εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην.

— Ὁμίλησον ἀφόβως, ἐγγυῶμαι ἐγὼ τὴν ἐγμύθειάν του, ὑπέλαβε ταπεινώσας τὴν φωνὴν ὁ νεανίας.

Ἐὰν ὁ ἀτυχὴς ἄλιεύς ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ ταῦτα ἢ νὰ ἰδῇ τὸ ἀπαίσιον μειδίημα ὅπερ ἐπλανήθη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ὀμιλήσαντος, ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν σταυρόν του καὶ νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του, ἀλλ' ἦτον εἰκοσαετής, ἦτον ἄφοβος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀθωότητι, καὶ ἠγάπα μίαν τῶν ὠραιότερων πλυστρῶν τῆς Νεσίδας· διὰ τοῦτο κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην ὥραν δὲν ἐσκέπτετο περὶ τῆς ψυχῆς του, ἀλλ' ἦτον ἐντελῶς ἡσυχος καὶ προσηλωμένος τὸν νοῦν εἰς τὴν ὠραίαν μνηστὴν του.

— Ὁμίλησον, εἶπεν ὁ νεανίας προστακτικῶς, τίνα νέα μοὶ φέρεις ἀπὸ τὸν κατακτητὴν μας;

— Ἄρχων, ἐφέλισεν ὁ γέρων διὰ φωνῆς βραδείας καὶ πενθίμου, ἀφοῦ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος ἦλθε νὰ μὲ μισθώσῃ, δὲν ἔπαυσα οὐδὲ στιγμὴν ἐξετάζων τοὺς ἀστέρας . . .

— Σὲ ἐμίσθωσα ἵνα ἐξετάζῃς τὰς πράξεις τοῦ βασιλέως καὶ οὐχὶ τὸν δρόμον τῶν ἀστέρων.

— Ἀλλ' ἐγὼ, ἐξοχώτατε, καλοῦμαι Ἑλθάνος Πεδικίνης καὶ εἶμαι ἰατρός καὶ ἀστρολόγος. . .

— Ἐγὼ δὲ σὲ πληρόω ἵνα κατασκοπεύσῃς καὶ φαρμακώσῃς.

— Ζητῶ συγγνώμην, ἡ ὑμέτερα ἐξοχότης μὲ τιμᾶ ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ἐγὼ συνεφώνησα μόνον νὰ παρατηρῶ τὰς πρῶδους τοῦ Λαδισλάου, εἰς τὸν κατὰ τῆς Τοσκάνης πόλεμον, περὶ δὲ φαρμακείσεως δὲν ἐγένετο λόγος οὔτε διὰ γράμματος, οὔτε διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου.

— Τοῦτο ἐνοεῖτο ἀπ' ἐκτου . . . ἀλλ' ἰδού διατί πρὶν σοὶ δώσω τὰς τελευταίας μου ὁδηγίας, ἤθε-

λα νὰ σὲ ἐνταμώσω προσωπικῶς καὶ νὰ μὴ ἐμπιστευθῶ εἰς ἐπιτρόπους.

— Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἴληθον νὰ δεχθῶ τὰς διαταγὰς τῆς Ἰμετέρας ἐξοχότητος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ ὅτι, ἂν ἀπαιτῶνται ἔργα δυνάμενα νὰ βαρύνωσι τὴν συνείδησίν μου, τότε ἡ τιμὴ μου μὲ βιάζει. . .

— Νὰ ζητήσης ἀντιμισθίαν διπλῆν, εἶναι δίκαιον. Ἀλλ' ἂ; ἀκούσωμεν πρῶτον πῶς ἐξετέλεσας τὰ ἤδη προστεταγμένα. Τί ἔμαθες τώρα ἀπὸ τοὺς ἀστερισμοὺς σου, κύριε ἀστρολόγε;

— Οὐαὶ μοι, ἐξοχώτατε, υπέλαβεν ὁ μάντις διὰ φωνῆς λυπηρᾶς, οἱ ἀστέρες καὶ ταύτην τὴν φορὰν μὲ ἐγάλασαν ἢ μάλλον — ἀφοῦ οἱ ἀστέρες εἶναι ἀλάνθαστοι — ἐγὼ αὐτὸς, σπεύδων νὰ ἐξετάσω τὸ μέλλον, ἠπατήθην εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς μου, προμαντεύσας εἰς ὑμᾶς ὅτι ἡ ὑπερφάνεια καὶ ἡ δύνამις τοῦ Λαδισλάου θὰ συνετριβέτο εἰς τὰ τεῖχη τῆς Βονωνίας· ἡ ἐντελής τοῦ Ἄρεως ἔκλειψις ἦτο σημεῖον ἀλάνθαστον. . . καὶ ὅμως! λυποῦμαι ἀναγγέλλων ὅτι ὁ βασιλεὺς. . .

— Ἐκυρίευσεν οὐ μόνον τὴν Βονωνίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Σιέναν αὐτήν. . .

— Καὶ τὴν Σιέναν! ἐπεφώνησε μετὰ τρόμου καὶ θαυμασμοῦ ὁ ἀστρολόγος, καὶ πῶς τὸ ἐμάθετε;

— Πῶς τὸ ἔμαθα; . . .

— Ἐγνωρίζετε λοιπόν; . . .

— Ὅτι ἔχεις τοὺς ἀνέμους βοηθοῦς, ὅσον καὶ τοὺς ἀστέρας.

— Ἀδύνατον!

— Ἐὰν ἀμφιβάλλης, εἴσελθε αὐριον εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἂν οἱ ὅμοιοί σου οἱ πωλήσαντες τὴν ψυχὴν των εἰς τὸν διάβολον δὲν φοβῶνται νὰ ἐμβῶσιν εἰς ἐκκλησίαν, θέλεις ἰδῆ ὅτι ἐγὼ καὶ ἡ ἀντιβασιλίσα θέλομεν δοξολογήσει τὴν Παναγίαν τοῦ Καρμηλοῦ, διὰ τὴν διπλῆν νίκην ἣν ἐχάρισεν εἰς τὴν αἱρετικὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα, τὸν σεβάστων ἡμῶν κύριον τὸν τρεῖς μέχρι τοῦδε ἀφορισθέντα.

— Ἰπομονή, ἐφέλισεν ὁ μάγος, ὡσεὶ αἰσθανόμενος τὸ σφάλμα του, ἂν δὲν ἀνήγγειλον τὰς δύο νίκας, καὶ ἡ ἰμετέρα ἐξοχότης μοι καθυστεροὶ δύο μηνῶν μισθοδοσίαν.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ, υπέλαβεν ὁ νεανίας δεικνύων αὐτῷ βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ, τὸ διορθῶν τὸ σφάλμα μου.

— Ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ὅτι θὰ συγχωρήσητε τὸ ἰδικόν μου.

— Ἄς ἴδωμεν πῶς.

— Ἄν καὶ ἐπληροφρήθητε κάλλιστα περὶ τῶν προόδων τοῦ βασιλέως Λαδισλάου, δὲν γνωρίζετε ἴσως καὶ τοὺς σκοποὺς του, ἀγνοεῖτε ὅτι ὁ Λαδισλάος, πκραιτῶν ἀμέτως μετὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην τὰ ἀπέραντα περὶ κατακτήσεως σχεδία του, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Νεάπολιν ἀπροσδόκητος. Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ ἀγνοεῖτε;

— Ναί, ἀλλὰ τὸ ὑπέθετον.

— Ἀλλ' ἡ Ἰμετέρα ἐξοχότης δὲν ὑπέθετεν, ὅτι ἅμα ἐπιστρέφων θέλει ἐμπιστευθῆ τὴν κυβέρνησιν τοῦ

Κράτους εἰς ἄνδρα σταθερὸν καὶ ἀφωσιωμένον, καὶ θέλει ἐπιτάξει εἰς τὴν σεβαστὴν ἀδελφὴν του νὰ μὴ ἀναμιχθῆ πλέον εἰς τὴν πολιτικὴν.

— Ὄχι, ἀλλὰ τὸ ἐφοβοῦμην.

— Καὶ δὲν ἐφοβεῖσθε μήπως ὁ βασιλεὺς σὰς κρεμάσῃ;

— Οὔτε τοῦτο, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ τὸν προλάβω.

— Καὶ πῶς, ἐξοχώτατε;

— Εἰπέ μοι· εἶναι ἀλάνθαστα τὰ ἱατρικὰ σου;

— Πολὺ πλέον τῶν ἀστέρων.

— Ὡς ἀστρολόγος δὲν εἶσαι ἐλεύθερος νὰ βλέπῃς τὸν βασιλέα;

— Ἡμέραν καὶ νύκτα.

— Τί ζητεῖς ἀναλαμβάνων εἰς βάρος σου τὸν βασιλέα Λαδισλάου; Μὲ ἐνοεῖς;

— Προθύμως ἐκτελῶ τὰ χρέη μου, ἂν παρὰ τῆς ἰμετέρας μεγαλειότητι, ὅταν καθήσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Νεαπόλεως μετὰ τῆς Ἰωάννας, ἐξακολουθῶ νὰ ὑπηρετήσω ὡς ἀστρολόγος· δὲν ζητῶ ἢ τὴν παροῦσαν θέσιν μου.

— Ὡς ἀστρολόγος, ναί, οὐχὶ ὅμως ὡς ἱατρὸς, υπέλαβε μειδιῶν ὁ νεανίας.

Καὶ ὁ γέρον τείναν αὐτῷ τὴν ἰσχνὴν χεῖρα, ἔλαβε τὸ χρυσοῖον, καὶ συρίζας ἀπεχαιρέτα τὸν κύριόν του.

— Ἰγίαινε, Γαλθανέ! τῷ εἶπεν ὁ νεανίας, ὅτε ἐχωρίσθησαν.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, Πανδολφῖνε, ἐφέλισεν ὁ μάγος διὰ φωνῆς ὡσεὶ ξένης καὶ μειδιάματος σατανικοῦ.

Καὶ ὁ νέος αὐθέντης, στραφεὶς αἴφνης πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν οἰκῶν, τῶν κήπων, τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἀμφιθέατρον, τὸ ἀπὸ Πόρτισι μέχρι τοῦ Παυσιλύπου διατεινόμενον, τὸ ἤρπαζεν ὅλον δι' ἐνὸς μόνο βλέμματος ἀκορέστου καὶ κενοδόξου.

— Ἰδική μου ἡ Νεάπολις, ἐπεφώνησεν! ἰδική μου καὶ ἡ βασιλίσα καὶ τὸ βασίλειον!

Ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι δὲν ἔφρασεν ἡ ὥρα, καὶ εἰς ὑπῆρχεν εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ζώντων περιττός, ἐκτύπησε γλυκὰ τὸν ὄμιον τοῦ ἀλιέως, ὃν εἶχε σχεδὸν λησμονήσει ἐντελῶς, καὶ ὅστις ἐφαίνετο βαθὺν ὕπνον κοιμώμενος.

— Ἀρκετὰ ἐκοιμήθη, παιδί μου! ἐκραύγασεν αὐτῷ διὰ φωνῆς ἀπαισίου. Λάβε τὴν κώπην καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν λιμένα.

Ὁ ἀλιεὺς οὕγε στιγμὴν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνόησεν, ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς φωνῆς τοῦ αὐθέντου, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποβάλῃ πᾶσαν σωτηρίας ἐλπίδα. Ἄν καὶ ἠγωνίσθη νὰ μὴ ἀκοῆσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην λέξιν τῆς φοβερᾶς συνδιαλέξεως, εἶδεν ὅτι τὸ πεπρωμένον, προσδιορίσαν αὐτὸν μάρτυρα μυστηρίου θανάσιμου, ἐγραψεν ἤδη καὶ τὴν ἀπώλειάν του, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠπατήθη ποσῶς ἀπὸ τὴν ὕπουλον τοῦ συντρόφου αὐτοῦ γλυκύτητα. Ἄνελαβε λοιπὸν μετὰ θλίψεως τὰ κωπία, περιφέρον ἔνθα καὶ ἔνθα τὸ βλέμμα, ἴσως ἰδῆ που λέμβον τινά, φῶς τι ἐλάχιστον,

ἔχόν τινα μεμακρυσμένον. Οὐδέν! τὸ πᾶν ἐτι-
λύσσετο ἐν ἔρημῳ καὶ σιωπῇ. Ἐζήτησεν ἄρμοδιαν
τινά στιγμὴν ἵνα ριφθῆ κατὰ τοῦ φοβεροῦ συν-
τρόφου ἵνα τὸν ἀφοπλίσῃ, ἵνα δοκιμάσῃ ἀπηλπι-
σμένην ἀντίστασιν, ἢ μᾶλλον ποθῶν νὰ ριφθῆ εἰς
τὴν θάλασσαν καὶ νὰ σωθῆ διὰ κολυμβήματος,
ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν παρεφύλαττεν ἐγγύς κρατῶν τὸ
στῆλβον ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖρα ἐτοιμῆν νὰ τὸν
καρφώσῃ κατὰ τὴν πρώτην προσπάθειαν, κατὰ τὴν
πρώτην κίνησιν. Ὁ ἀτυχὴς ἀλιεύς, ἐννεῶν ὅτι πᾶ-
σα προσπάθεια ἐπέσπευδε τὴν φοβεράν ὥραν του,
ἔχυσε πρὸς τὸν Ἰψιστον μίαν δέσιον ἐσχάτην,
σιωπηλὴν, ἐξηκολούθει κωπηλατῶν, καὶ ἅμα ἰδὼν
τὴν γῆν πλησίον, οὐδαμοῦ δὲ ἀνθρωπον ζῶντα,
ἔτεινε τῷ συνοδοιπόρῳ τὸ στήθος καὶ εἶπε διὰ φω-
νῆς ἀταράχου.

— Γνωρίζω, ἐξοχώτατε, τὴν ἐπικειμένην μοι
ἀμοιβήν, ὅτι σὰς ὠδήγησα εἰς τὴν νυκτερινὴν
συνέντευξιν, μόνος δὲ καὶ ἀοπλος ἀδυνατῶν ἀνθέξω
καὶ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ζωὴν μου. Ἐφρόντισα νὰ
μὴ ἀκούσω οὔτε μίαν λέξιν, νὰ μὴ ἰδῶ τίποτε,
ἀλλ' ἐνόησα δυστυχῶς ὅτι ἤμην μάρτυς φοβεροῦ
μυστηρίου. Ἀλλ' ὀρκίζομαι εἰς τὴν ἱεράν μνήμην
τῆς μητρός μου, ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς
ὄλους τοὺς ἁγίους τοῦ παραδείσου, ὅτι οὐδέποτε
θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἀνακαλύψω τὸ μυστήριον τῆς
νυκτὸς ταύτης, καὶ ὅτι δὲν θέλει ἐξέλθει ἀπὸ τὸ
στόμα μου οὔτε μία λέξις περὶ τούτου, καὶ ἂν ὁ
τροχὸς συντρίψῃ τὰ ὀστά μου. Δὲν φοβοῦμαι τὸν
θάνατον, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ μοῦ χαρίστετε τὴν ζωὴν
οὐχὶ δι' ἐμέ, ἀλλὰ διὰ τὸν γέροντα πατέρα μου
ὅστις δὲν ἔχει ἄλλην ἐλπίδα ἢ ἐμέ μόνον δι' αὐ-
τὸν, αὐθέντα, καὶ διὰ τὸν μικρὸν ἀδελφόν μου,
καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς ἐλεήσῃ εἰς τούτον τὸν κόσμον,
καὶ θὰ εὐχωνταί ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ ὑμῶν,
διότι τὰς σώζετε, διότι ἠκούσατε τὴν φωνὴν τῆς
αἰσώτητος, ἐμπιστευθέντες εἰς τὴν τοῦ πτωχοῦ
ἀλιεύς.

— Καὶ τίς εἶναι ὁ πατήρ σου; ἠρώτησεν ὁ ἄρ-
χων πλησιάζων ἐγγύτερον.

— Ὁ Ἰορδάνης Ἀλνσιος; ἴσως ἠκούσατε τὸ ὄ-
νομά του.

— Ὁ Λάνσιος; ἐκράβυαsen ὁ νεανίας διὰ φω-
νῆς ὀργῆς; καὶ μίσου; ἀκούεις ἂν τὸν γνωρίζω!
αὐτὸς μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν . . .

— Ἄν ἔχη οὕτως, ἐχάθη! ἐπαφώνησεν ὁ ἄ-
λιεύς; στεναζάς.

Καὶ ἀληθῶς πρὶν δυνηθῆ νὰ ἐκχύσῃ κρυυγὴν
ὁ ἄγνωστος ἐβύθισε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὴν κερ-
δίαν του.

Ἐπειτα δὲ, ρίψας αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀ-
πῆλθε κωπηλατῶν πρὸς ἔρημόν τι μέρος τοῦ λι-
μένος καὶ ἀποβιβασθεὶς ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν
του, διότι αὔριον πρωτὶ ἔμελλε, κατὰ τὸ σῆμα,
νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν ἀντιβασιλίαν.

B.

Δεκαεξ' ὥρας ἐσήμανε τὸ ὠρολόγιον τῆς 'Ε-
στεμμένης, τούτεστι μεσημβρίαν καθ' ἡμᾶς πρὸς
τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου. Τῇ αὐτῇ δὲ στιγμῇ ἐπι-
βεβαίωνων τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Γοθικοῦ ὠρολογίου,
ὁ ἀπέραντος, ὁ μέγας, ὁ γενικὸς ἤχος τῶν ἀνα-
ριθμητῶν κωδῶνων οἵτινες πάντοτε ἐκώφαινον
τοὺς Νεαπολίτας καὶ μάλιστα κατὰ τὴν παλαιὰν
ἐποχὴν τῆς παρουσίας διηγήσεως. Δύναται δὲ τις
νὰ φαντασθῆ ὁποῖα φλογερὰ ἡμέρα διεδέχθη τὴν
περιγραφείσαν νύκτα, ὁ καύσων ἐν τούτοις δὲν ἦτο
τοσοῦτον ἀνυπόφορος πρὸς τὰς ἀγυῖας, αἰτίνες ἔ-
κειντο πλησίον τῆς παραλίας. Αὐρὰ τις ἀνεπαί-
σθητος καὶ μόλις χαρακόνουσα τοῦ κύλπου τὴν
ἐπιφάνειαν, ἐφαίνετο ἀρκούσα εἰς πνεύμονας ἀν-
θρώπων συνεθισμένον εἰς τὴν καταχθόνιον ἐκεί-
νην ἀτμοσφαῖραν. Καὶ ἡ ἐλαχίστη σκιὰ στήλης
τινὸς, ἢ ἐξώστου, κλάδος τις δάφνης ἀντὶ ἀεριστη-
ρίου, καὶ ἡ θέα τῶν διαχυτῶν ὑδάτων, ἅτινα προσ-
εκάλουν τὸν κολυμβητὴν διὰ μειδιάματος παρθένου
χαριέσσης καὶ περικαλλοῦς, ἰδοὺ τῖκανοποίει τοὺς
Νεαπολίτας καὶ τοὺς ἐνίσχυε πρὸς καταφρόνησιν τῶν
κυνικῶν καυμάτων. Καὶ ὁμως εἶχον μεταχειρι-
σθῆ ὅλα τὰ συνήθη εἰς τὰς μεγάλας τελετὰς μέσα,
ἵνα προφυλάξωσι μέρος τι τῆς πόλεως ἀπὸ τὴν
πυρρίνην βροχὴν, ἣν ὁ οὐράνιος λέων ἐξέχεεν ἐπὶ
τοὺς καταβεβλημένους κατοίκους, ἀνατινάσσων τὴν
χαίτην του. Πάντες λοιπὸν οἱ δρόμοι οἱ ἐκτει-
νόμενοι ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων τῆς Νέας Ἀκροπό-
λεως μέχρι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Καρμήλου, ἦσαν ἐ-
σκεπασμένοι ὑπὸ ἀπεράντων πανίων χρωμάτων
ἀναριθμητῶν, ἄνθη δὲ καὶ δενδρῖα ἔκειντο εἰς τὸ
ἔδαφος ἐφ' οὗ μετ' ἐπιτηδεύσεως ὅλως συβαρι-
τικῆς ἦτον ἐπεστρωμένη ἄμμος ὑγρὰ καὶ λεπτή.
Καὶ βρῖσεις αὐτοσχεδιασθεῖσαι διὰ τριῶν ἢ τεσ-
σάρων πίθων ὑδατος, ἐξέχεον ἀπὸ τοῦ στόματος
γιγίνων Τριτῶνων κατὰ ῥάκην τεχνητὸν, καὶ ἐ-
ποίουν διπλῆν εὐεργεσίαν δροσίζουσαι τὴν ἀτμο-
σφαῖραν καὶ βρέχουσαι τοὺς διαβῆτας! Πᾶσαι λοι-
πὸν αὐταὶ αἱ προπαρασκευαί ἀνήγγελλον ἀδιστα-
κτως τελετὴν τινα ἔκτακτον ἢ ἑορτὴν δημοσίαν,
ἢ ἐπισήμου τινὸς καὶ ἱεροῦ καθήκοντος ἐκτέλεσιν,
ὅπερ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναβληθῆ εἰς ἐποχὴν ἄρμο-
διωτέραν. Καὶ ἀληθῶς ἡ βασιλίσσα Ἰωάννα Δου-
ράς, ἀνεψιά Ἰωάννη; τῆς Πρώτης, τῆς φοβερᾶ; Ἰω-
άννης, τῆς δολοφόνου καὶ μοιχαλίδος, ἀχοῦ ἐδέ-
χθη τὸ πρωτὶ τοῦ; μεγιστάνος τοῦ στέμματος καὶ
τοῦς πρώτους τοῦ Βασιλείου Βαρθένους, ἐπορεύθη
μεγάλῃ πομπῇ καὶ συνοδείᾳ τῆς αὐλῆς ἀπάσης
εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τοῦ Καρμήλου,
ἵνα δοξολογήσῃ τὴν σεβαστὴν καὶ θαυματουργὸν
εἰκόνα διὰ τὴν διπλῆν νίκην τοῦ ἀδελφοῦ καὶ κυ-
ρίου αὐτῆς, Λαδισλάου τοῦ Πρώτου, Βασιλέως τῆς
Οὐγγαρίας τῆς Ἱεροσολῆμ καὶ τῆς Σικελίας.
Ἡ εἰδήσις δὲν ἔφθασεν ἢ τὴν προτεραίαν καὶ
ἀμέσως ἐξεδόθη διαταγὴ ἵνα ἀναγγελθῆ εἰς τὸν
λαόν, ὅτι χαρμόσυνος τελετὴ ἔμελλε νὰ γίνῃ, καὶ

δοξολογία εἰς τὸν Ἰψιστον διὰ λιτανείας εὐλα-
 βουῶν καὶ ἐπισήμου, ὅπερ ἐμαρτύρει καὶ τὴν εὐ-
 σέβειαν τῆς Ἰωάννης καὶ τὴν ἄπειρον πρὸς τὸν
 ἀδελφὸν ἀγάπης τῆς. Καὶ ἡ πομπὴ διέβη ἤδη τὸ
 πρῶτον τὰς ἀγίας πορευομένη εἰς τὴν πλατείαν
 τῆς ἀγορᾶς, ὃ δὲ λαὸς ὅστις δὲν εὐχαριστήθη ἐν-
 τελῶς διὰ τὸ πρῶτον θίασμα, περιέμενεν ἀνυπο-
 μόνως τὴν ἐπιστροφήν τῶν περιφανῶν ἱππέων τῆς
 τελετῆς. Ἐν τοῖτοις ἀθροίσματά τινα ἀνθρώπων,
 ἦττον περιέργων ἢ πλεον ὑπερφάνων, ἀπεσπών-
 το τοῦ πλήθους τῶν θεατῶν, καὶ ἠσχολοῦντο εἰς
 τὰς αὐτῶν ἐργασίας, ἀδιαφοροῦντα ἐντελῶς διὰ
 τὸν περὶ αὐτὰ γινόμενον θόρον, καὶ ἡ ἐξαιρέσις
 αὕτη ἦτο ἀντίθεσις ἐπισθητῆ πρὸς τὴν γενικὴν
 περιέργειαν. Τὰ δὲ ἀθροίσματα ταῦτα, ἀμέτοχα
 τῶν συνεχῶν καὶ ποικίλων κραυγῶν, ἦσαν ὡς
 μέρη ἐκ μεγάλῃς τινὸς εἰκότος ἀποσπασθέντα ἐ-
 ναντίον παντὸς τεχνικοῦ κανόνος, λέγομεν μάλιστα
 ἐναντίον τῆς φύσεως.

Ἐν λοιπὸν τῶν ἀθροισμάτων τούτων συνέκειτο
 ἐκ δέκα ἢ δώδεκα ἀλιέων, οἵτινες εἶχον ἀλάν-
 θαστον γνώρισμα τὴν ὄψιν τὴν ἡλιοκαῆ, τοὺς πί-
 λους τοὺς ἐρυθροὺς, καὶ τὴν γλυκεῖαν καὶ μονό-
 τονον μελωδίαν, δι' ἧς ἐκινουῦντο σύροντες βρα-
 δέως τὰ δίκτυα ἀπὸ τῆν θάλασσαν. Ἰσταντο κατὰ
 μέρος εἰς μικρὰν τινὰ γωνίαν τῆς παραλίας,
 καὶ πρὸς ἐλάττωσιν τῶν κόπων οὗς ὁ καυσὼν κα-
 θίστα βαρυτέρους διηροῦντο εἰς δύο συναλλασ-
 σόμενοι ἀκριβῶς ἕκαστον τέταρτον. Ὅθεν οἱ ἔ-
 χοντες σειρὰν ἀναπαύσεως ἐκάθηντο εἰς τὴν σκιαν
 ὑπὸ τὸ τόξον γεφύρας ἤδη καταπιπτούσης, ἤ-
 κουον ἐν κύκλῳ ἀνθρωπὸν τινα, ὅστις, καθὰ ἐ-
 φάνετο, πολὺ διεσκέδαζεν αὐτούς· ἦτο γέρον τιν
 γρατιώτης ἀπὸ τῆς Ἀβελίνου, τραχεῖς, ἔχων τοὺς χι-
 ρακτῆρας καὶ μελαψοὺς, τὴν κόμην οὐκὴν καὶ λευ-
 κὴν, τὸ στήθος εὐρὺ καὶ ἀνδρικότατον. Ἦρει
 δὲ μόνον ἐν ἀπλοῦν βλέμμα ἵνα ἐννοήσῃ τις,
 ὅτι ὁ ἀνὴρ μετέχεν ἐνδόξως καὶ δραστηρίως
 τῶν καταστρεπτικῶν πολέμων, ὅσοι ἐτάραττον,
 πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον τόπον,
 ὃν ἐπωφθαλιῶν ἠγεμόνες καὶ λαοὶ διάφοροι. Ἦτο
 θαυμαστὸν τὸ πλῆθος τῶν πληγῶν, αἵτινες διε-
 σταυροῦντο εἰς τὸ στήθος του, ὑπῆρχον δὲ καὶ
 τινες βαθύταται μαρτυροῦσαι ὅτι πολλάκις ἀ-
 νεώχθησαν, ὡς ἂν ὁ σίδηρος τοῦ ἐχθροῦ, μὴ εὐ-
 ρίσκων ἄλλην θέσιν, ἦναι γὰρ τὰς ἰδίας πληγὰς.
 Καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες, ὡν τὰ συν-
 τετριμμένα ὅσα εἶχον πῶς συναρμολογηθῆ, παρ-
 ρωμοιάζον εἰς συντετριμμένους κλάδους ἀρχαίου
 κορμοῦ, ὑπὸ κεραυνοῦ ἐφαρμένον. Διὰ τίνων μυ-
 στηριωδῶν τε καὶ ἀγνώστων δεσμῶν, ἐκρχεῖτο
 εἰς τὸ στήθος του ἡ ψυχὴ, μέσῳ τῶν ἀνθρωπί-
 νων αὐτῶν ἐρειπίων, μέσῳ τῆς ζωῆς ἐκεῖνης;
 Ξυλεῖας; Τοῦτο ἦτο μυστήριον τῆς θείας Προ-
 νοίας. Φανερὸν ἦτον ἐν τούτοις, ὅτι αὐτὸς περιε-
 πάτει, ὡμίλει, ἐπάλλωνε, κατηγορεῖ ὅλον τὸν κό-
 σμον δι' ἀγανακτήσεως ἀσθενοῦς καὶ γελοίας. Ἀ-
 πό τινων δὲ ἡμερῶν τὸ μῖσος τοῦ γέροντος καὶ

ὁ θυμὸς κατήνησαν ἀκράτητα πλεον, καὶ ὁ πρε-
 σβύτερος τῶν υἱῶν του, ὁ ἀτυχῆς ἀλιεὺς, δὲν ἠ-
 δύνατο νὰ τὸν καταπραύνη. Ἦτον ἄρα γε νέον τι
 ἄλγος ἀγνώστον εἰς τὸν γέροντα; ἢ ἦτο νέα τις
 τρέλλα τοῦ μικροῦ Πιπίνου, νηπίου ἀδρανοῦς καὶ
 ἀδιορθώτου, τοῦ ἀληθοῦς Λαζαρόνου; Οὐδεὶς τὸ
 ἐγνώριζε, καὶ ὅμως πιθανωτέρα ἐφαίνετο ἡ δευ-
 τέρα αἰτία, διότι ὁσάκις ὁ ἀλιεὺς ἀπεμακρύνετο
 ἵνα ἀλιεύῃ ἢ ἵνα ἐναυλόνη τὴν λέμβον του, ὁ ὠρ-
 γισμένος πατὴρ ἐρρίπτεν βλέμμα θυμοῦ καὶ κα-
 ταφρονήσεως πρὸς τὸν μικρότερον, τὸν ὅλως ἀνά-
 ξιον ἄλλον υἱόν του. Ὅπως δὴποτε δὲ οἱ λόγοι
 τοῦ γέροντος ἦσαν μᾶλλον καὶ μᾶλλον βίαιοι,
 ὥστε πᾶς τις ἄλλος δὲν ἤθελε τοὺς προφέρει ἀ-
 τιμωρητί. Ἡ μόνη δὲ ἐκδίκησις πρὸς τὸν αὐθάδη,
 ἦτον ὅτι ἀφίνετο παίγιον εἰς τὸν ὄχλον, ὅστις
 ὠφελούμενος πολλάκις ἀπὸ τῆν ἀπουσίαν τοῦ ἀ-
 λιέως ἢ ἀπὸ τῆν ἀδυναμίαν τοῦ μικροῦ Λαζαρό-
 νου ἠρέθιζε τὴν χολὴν τοῦ γέροντος καὶ ἤκουε
 γελῶν τὴν κομπορρημοσύνην του.

Τὴν δὲ στιγμὴν ταύτην ὁ γέρον Ἰορδάνης Λάν-
 σιας — αὐτὸς ἦτο — εὐρίσκειτο ἄνευ ὑπερασπί-
 σεως, διότι ὁ υἱὸς του, Δαυρέντιος καλούμενος,
 ἀπὼν ἀπὸ τῆν προτερῆαν, δὲν εἶχεν ἔτι ἀναφανῆ,
 ὅπερ ὅμως πολλάκις ἐγίνετο· ὁ πτωχὸς νεανίας
 ἠναγκάζετο νὰ ἐργάζεται διὰ τρεῖς, μόλις κατορ-
 θῶνων γὰ ἐπαρκῆ οὕτω εἰς τὰς ἀπολύτους ἀνάγ-
 κας αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἀδυνατοῦ
 γέροντος. Ὅθεν ὁ γέρον Λάνσιας μᾶλλον ἤδη ἀ-
 ἀνήσυχος καὶ σύννους καὶ σκυθρωπὸς, περιέφερε
 ἀπὸ τῆν θάλασσαν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἀπὸ τῆν ἀ-
 κτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν μόνον αὐτοῦ ὀφθαλ-
 μόν, διότι τὸν ἄλλον [ἀφῆρεσε λόγη ἐχθρική].
 Καθήμενος δὲ ἐπὶ δρυῖνου καθίσματος σκοληκοβῶ-
 του καὶ χλωοῦ, στιλοδάτου ἀξ' οὗ τριούτου ἀγάλ-
 ματος ἠκρωτηριασμένου, ὁ ἀπόμαχος δὲν προσεῖχε
 ποσῶς εἰς τὰς περὶ αὐτὸν εἰρωνείας καὶ ἐμπαι-
 γμοῦ, ἀλλ' ὅλος βεβουλισμένος εἰς τοὺς συλλογι-
 σμοῦς του, ἐφαίνετο λησμονῶν τὸν τόπον ἐνθα
 εὐρίσκειτο, τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἦλθε καὶ τοὺς λόγους
 οὗς ἀντήλλασσε μετὰ τινων ἀλιέων ἐλκόντων τὰ
 δίκτυα ἀπὸ τῆν θάλασσαν. Τέλος δὲ, μετὰ τινας
 ἐρωτήσεις, αἵτινες δὲν ἔτυχον ἀποκρίσεως, μετὰ
 τινας στιγμὰς ἀκαταλήπτου καὶ σιωπηλῆς ἐπι-
 θεωρήσεως, ὁ Λάνσιας ἀφῆκεν αἰφνὴς εὐχάριστόν
 τινα κραυγὴν, καὶ περρυθῶν εἰς λαζαρόνος, παιδίον
 δώδεκα ἢ δεκατριῶν ἐτῶν, οὕτινος οἱ ἄβροὶ χαρα-
 κτεῖρας, τὸ ἰλαρὸν μεδίαιμα καὶ ἡ σχεδὸν γυναι-
 κεία μορφή ἦσαν ἐντελῆς ἀντίθεσις πρὸς τὴν ὀρ-
 γίλην καὶ τραχεῖαν τοῦ γέροντος φυσιγνωμίαν,
 ἐφθασεν εἰς αὐτὸν διὰ τεσσάρων πηδημάτων καὶ
 ἐξηπλώθη εἰς τοὺς πόδας του ὡς τις λακωνικὸς κύων
 ασθμικίων μετὰ τὸν δρόμον του.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ γέρον διὰ τόνου αὐ-
 στηροῦ.

— Δὲν ἠμύροσα νὰ τὸν εὐρῶ, ἀλλ' ἀπήνησα
 τὴν μνηστὴν του, τὴν ὠραίαν πλύστραν, ἥτις τὸν
 εἶδε χθὲς τὸ ἑσπέρας. Ὁ Δαυρέντιος ἦτον εὐθυμὸς

και ὑγιής ὡς πάντοτε, και ἔλεγεν ὅτι ἔχει πολλήν ἐργασίαν τὸ πρῶτ', διότι . . .

Και τὸ παιδίον ἐστάθη δειλὸν και τεταραγμένον. — Διότι . . . διέκοψεν ὁ πατήρ δι' ἀγρίας φωνῆς.

— Διότι μοι ὑποσχέθη ἓνα νέον πῖλον διὰ τὴν σήμερον, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος στολιζέται.

— Παλαιόπαιδον ! ἐξ αἰτίας σου πάντοτε σκοτώνεται ἀπὸ τοὺς κόπους. Θὰ τὸν φονεύσης.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου . . .

— Σιώπη, δειλὲ, ἀμελέστατε, ἀνίκανε.

— Και τί πταίω ἐγὼ, πάτερ μου, ἂν δὲν ἠμπορῶ νὰ κερδίξω τὸν ἄρτον μου ; Κάνεις δὲν μὲ θέλει οὔτε νὰ κωπηλατήσω, οὔτε νὰ σύρω τὰ δίκτυα. Δυνατώτεροί μου δὲν εὐρίσκουσιν ἐργασίαν, και σήπονται κατὰ γῆς, ἢ σκοτόνονται εἰς τὸν πόλεμον. Και ἔπειτα, ἐάν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σέ, ποῖος θὰ σὲ ὀδηγήσῃ περιπατοῦντα, ποῖος θὰ σὲ ὑπερασπισθῇ ἐναντίον τῶν ὑβριστῶν σου.

Γέλως γενικὸς και ἀκράτητος διεδέχθη τὴν τελευταίαν τοῦ παιδίου πρόφασιν. Ἡγέρθη δ' αὐτὸς, ὅλος ἐρυθρίασας και τρέμων ἀπὸ ἐντροπὴν και ἀγανάκτησιν, και ἔδειξεν εἰς τοὺς ἐμπαίκτας κλεισμένους τοὺς γρόνθους του, ἀλλ' ἐκείνοι οὔτε ἐφάνησαν καὶ ἐνοήσαντες τὴν ματαίαν τοῦ θυμοῦ του ἐπίδειξιν.

— Ἐξαπλώσου, παλαιόπαιδον, ἐκρῦγασεν ὁ πατήρ διὰ φωνῆς βροντώδους, ἐξαπλώσου ἐκεῖ ὅπου εἶρπεσο προτοῦ. Ἴδου ποία εἶναι ἡ ὑπεράσπισίς σου ! καλὴ ὑπεράσπισις, μὰ τὴν ἀλήθειαν !

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἐτραύλισε τὸ παιδίον, ριφθὲν εἰς τὸ ἔδαφος σπασμωδικῶς.

— Σιωπή ! θέλεις νὰ τοῖς διηγηθῶ τὸ τελευταῖον κατόρθωμά μου ;

— Μὴ, πάτερ μου, εἶπεν ὁ λαζαρόνος και θέλων νὰ τὸν καταπραῦνῃ ἐφίλησε τὰ γόνατά του.

— Ἐλα νὰ ἰδῶμεν, πάτερ Λάνσια, ἐπεφώνησαν οἱ ἀλιεῖς πλησιάζοντες εἰς τὸν γέροντα ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν ὑποθέσεών μας, και ἄφες τὸν πτωχὸν Πιπίνον ἤσυχον. Ἡ συμφωνία μας εἶναι συμφωνία.

— Ἔχετε τὸν λόγον μου, εἶπε σπουδάζων ὁ ἀπόμαχος και βαθμηδὸν καταπραϋνόμενος, ἂν και ἦτον καλλίτερον — προσέθηκε θεωρήσας πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἐφθανεν ἤδη ἡ αὐλὴ — νὰ ἀναβάλωμεν δι' ἄλλην ὥραν τὴν συμφωνίαν μας, σήμερον ὁ διάβολος προσεύχεται.

Και οἱ ἀλιεῖς εἶδον ἀλλήλους και ἐμειδιάσαν.

— Ἄ, ἄ, φίλτατε ! σοῦ ἦλθεν ἡ ὀρεξις, κάμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ και ὁ διάβολος δὲν θὰ ἀνχιθῆ μὲ τὰς ὑποθέσεις σου.

— Ἐπρεπε νὰ ἔχω χεῖρας νὰ κάμω τὸν σταυρὸν μου, φίλοι, και ἐγὼ χεῖρας δὲν ἔχω. Ἀναγκάζομαι λοιπὸν νὰ δεηθῶ εἰς τὸν ὑψιστον νοερώς, ἵνα στείλῃ, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἓνα σεισμὸν φοβερώτατον, ὅταν ἡ συνοδεία θὰ διαβαίη εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Καρμήλου.

— Ἡ δέησις δὲν εἶναι χριστιανικὴ, οὔτε σρωτιώτου ἀξία. Ἄς ἐπανέλθωμεν, ἂν θέλης, εἰς τὰ

συμφωνηθέντα ἀποφασίζεις νὰ δοκιμάσῃς τὴν τύχην σου; . . .

— Σὰς εἶπον, ὅτι ἔχετε τὸν λόγον μου.

— Ὅ,τι πιάσωμεν μὲ τὰ δίκτυα, τὰ ἤδη ριφθέντα εἰς τὴν θάλασσαν, εἴτε εἴκοσι βότολα εἶναι, εἴτε δύο λίτραι, εἶναι ἰδικόν σου, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λάβῃς ἢ νὰ τὸ πωλήσῃς, φθάνει νὰ μὰς δώσῃς δέκα καρλίνια ἂν δὲν πιάσωμεν ἢ μόνον φύκια, πάλιν τὸ ἴδιον θὰ πληρώσῃς. Στέργεις;

— Πιάστετε ἐδῶ ! ἐκρῦγασε ζωηρῶς ὁ γέρων τείνων τὴν ἠκρωτηριασμένην χεῖρά του.

— Ἀησμονεῖς, φίλτατε, ὅτι σοῦ λείπουν αἱ χεῖρες, ἀλλὰ τοῦτο δὲν πειράζει, ὁ λόγος σου εἶναι καλός, σήμερον δὲ εἶναι μισθοδοσία τῶν ἀπομάχων και πρέπει νὰ σοῦ εὐρίσκονται λεπτά. Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ ἀλιεὺς; περιφέρων τὸ βλέμμα εἰς τοὺς συντρόφους του, λοιπὸν ὅ,τι πιάσωμεν εἶναι ὅλον ἰδικόν του διὰ ἑξ ὠρῆα καρλίνια μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ καλοῦ Καρόλου Ἀνζιού . . . ὁ θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του !

Ἐτόνισε δὲ μετὰ πονηρίας τὴν τελευταίαν φράσιν.

— Ἡ ψυχὴ τοῦ Καρόλου, ὑπέλαβεν ὁ γέρων εἰρωνικῶς γελάσας, εὐρίσκεται τώρα εἰς μέρος ἀσφαλέστατον, και ἐλπίζω ὅτι ταχέως θὰ τὴν ἀταμώσωσιν ὅλοι οἱ συγγενεῖς της.

— Ὡ, ὦ ! εἶπον πολλοὶ ὁμοῦ ἀλιεῖς, τοῦτο εἶναι δισήμαντον.

— Τοιοῦτοι εἶναι οἱ στρατιωτικοί ! παρετήρησεν ὁ ἀλιεὺς, ὅστις πρῶτος ὠμίλησε : σὺ, πάτερ Λάνσια, ποτὲ δὲν ὑπάγεις νὰ ἀκούσης τὴν διδασχὴν, οὔτε ἦτο ποτὲ εἰς τὴν προκυμαίαν μετὰ τὸν ἑσπερινὸν, ὅτε ὁ πατήρ Ἰερώνυμος διηγεῖται εἰς ἡμᾶς ἀντὶ ἡμισείας λίτρας κεφάλων, τόσα καλά πράγματα περὶ τῶν ἀγαθῶν Αὐθεντῶν μας, οὗς ὁ μεγαλοδύναμος ἐπεμψεν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Προβηγκίαν, ἀγίους ἀληθεῖς κατὰ προπατορικὴν κληρονομίαν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

— Ναι, ναι, ἀλήθειαν λέγεις, ἀπεκρίθη σκυθρωπάσας ὁ γέρων ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἦτο μέγας βασιλεὺς, βασιλεὺς κατὰ δικαίωμα δευτεροτοκίας, ὡς λέγουσιν, ἦτο προστάτης τῶν πτωχῶν, ἀλλὰ κατέτρεχε κρυφίως τὰς θυγατέρας, ἐδημιούργει εὐγενεῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀφῆρει τὰ προνόμια, ἔκτιζε μοναστήρια, ἀλλ' ἐφυλάκιζε τὸν ἅγιον Θωμᾶν Ἀκουῖνον. Ναι ἔκτισεν ἐκκλησίας μεγαλοπρεπεῖς, τὴν τῆς Παναγίας τοῦ Καρμήλου, ὅπου ἀπεκεφάλισε τὸν Κορβόλδινον, τὸν νόμιμον βασιλέα, και τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, ὅπου συνιθροίζοντο πάλαι οἱ εὐγενεῖς και ὁ λαὸς εἰς τὸ ἀρχαῖον δημοτικὸν καλᾶτιον. Ναι ὁ πατήρ Ἰερώνυμος ἔχει δίκαιον, ἔχομεν ἤδη δύο ναοὺς ὅπου εὐλογοῦμεν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου θεμελιωτοῦ, ἔχομεν δύο παρεκκλήσια, ἔκτοτε ἐτοιμασθέντα διὰ τοὺς δύο τελευταίους ἀπογόνους τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως, διὰ τὴν Ἰωάνναν και τὸν Λαδίσλαον. Σήμερον ἡ ἀδελφὴ ὑπῆγε νὰ δεηθῆ εἰς τὴν Πανα-

γίαν τοῦ Καρμήλου, ἡ κόρη τοῦ δολοφόνου εἰς τὸ μνήμα τοῦ θύματος, αὐριον ἴσως ὑπάγη ὁ ἀδελφός εἰς τὸν ἅγιον Αὐρεντίον, υἱὸς τοῦ ἄρπαγος εἰς τὸ μνήμα τῆς ἐλευθερίας.

Ἐπαυσεν ἐδῶ ὁ γέλως καὶ ὁ ψιθυρισμός, καὶ ὁ κύκλος συνεστάλη περὶ τὸν ἀπόμαχον.

— Ναί, ἐξηκολούθει οὗτος, εἶναι βασιλεῖς εὐγενέστατοι ἀπὸ πατέρα εἰς υἱόν . . . Καὶ ἀληθῶς Κάρολος ὁ Δεύτερος, ὁ κατγραμένος χωλός . . .

— Ὁ τοῦτο δὲν βλάπτει, καὶ σὺ χωλαίνεις, πάτερ Λάνσια.

— Ἐγὼ χωλαίνω ἀφοῦ ἠγέρθη ἀπὸ τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρρος, ὄλος πνιγμένος εἰς τὸ αἷμά μου, ἀλλ' ἐκεῖνος; . . . Τὸν ἐσημάδευσε ὁ θεός! Ὁ χωλὸς ὁ κατγραμένος ἐτυράνησε τόσον τὸν λαόν, ὥστε ὁ λαὸς, χάσας τὴν ὑπομονήν, ἠγέρθη ὡς εἷς μόνος ἄνθρωπος καὶ ἐξωλόθρευσε ὅλους τοὺς τυράννους του, μέχρι τοῦ τελευταίου.

— Ὁ λαὸς εἶχε δίκαιον! ἐκραύγασε τὸ ἀκροατήριον.

— Καὶ ὁ Ροβέρτος, δὲν ἤρπασε καὶ αὐτὸς τὸ βασίλειον τὸ ἀνήκον εἰς τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν του; Δὲν ἔφερε τὸν πόλεμον, τὴν ἐρήμωσιν, τὴν πένιαν εἰς τὸν δυστυχή τόπον μας; Καὶ ἡ Ἰωάννα, ἀξία τοῦ πατρὸς κόρη, ἀξία τῆς ὁμωνύμου ἀνεψιάς, ἥτις τὴν ὑπερβαίνει κατὰ τὰς ἀρετάς, δὲν ἀπηγγόνισε τὸν σύζυγόν της; ὅτε ὁ πτωχὸς Ἀνδρέας, ἰδὼν αὐτὴν κεντῶσαν, τὴν ἐρώτησε, εἰς τί χρησιμεύει ἡ ταϊνία, δὲν ἀπεκρίθη αὐτὴ μετὰ κατὰχθονίου ἀναισχυντίας, εἰς τὸ νὰ σὲ κρεμάσῃ, κύριε;

— Φρίκη! ἐπεφώνησαν οἱ ἄλιεῖς μετὰ τρόμου.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπέλαθεν ὁ γέρων, ὅτι Κάρολος ὁ Τρίτος, ὁ ἠγαπημένος θετὸς υἱός του, ὁ πατὴρ τῶν ἐδῶ τώρα βασιλευόντων ἡγεμόνων, ἀπηγγόνισε καὶ αὐτὸς τὴν Ἰωάνναν, ἥτις δύο μόνον ἀδικίας ἔκαμεν εἰς αὐτὸν — τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, ὅτε ἦτο νήπιον ἔτι, καὶ τῷ ἔδωκεν ἐν βασιλείῳ. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι κληρονομικὴ εἰς τὸ γένος τοῦτο. Οὕτω Κάρολος ὁ Τρίτος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀνταμειφθῇ διὰ τὸ φιλόανθρωπον ἔργον του ἡ χίρα τοῦ Ἀνδρέου τῷ εἶχε χάρισι τὸ στέμμα τῆς Νεαπόλεως, καὶ ἡ χίρα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀνδρέου τῷ ἐχάρισε τὸ στέμμα τῆς Οὐγγαρίας. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀποδώσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην εὐεργεσίαν, καθὼς ἀπέδωκε καὶ τὴν ἄλλην, διότι, μόλις ἐτελείωσε μίαν πρόποσιν εἰς ὑγείαν τῆς Βασιλίσσης Ἐλισάβετ καὶ τῆς κόρης τῆς Μαρίας, καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη, ἐσήκωσαν συγχρόνως τὸ ποτήριόν των καὶ ἀμέσως, ἰδὼν τὸ νεῦμα τοῦτο, εἰς στρατιώτης, ὅστις ἐκρύπτετο ὀπισθεν αὐτοῦ ἤγειρε τὸν πέλεκυν καὶ τοῦ ἔσχισε τὸ κρανίον.

Ἐπειτα δὲ, ἐπειδὴ δὲν ἀπέθνησκε ταχέως, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν συγγενῶν του, τὸν ἀπήγαγον εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τοῦ ἐφαρμάκωσαν τὰς πληγὰς. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, τέκνα μου, ὅτι τὸ βασιλικὸν γένος τῶν ἡγεμόνων μας εἶναι χριστιανι-

κώτατον; δὲν γνωρίζω ἐγὼ τὴν ἱστορίαν μας καλ-λίτερον τοῦ πατρὸς Ἰερωνύμου; Τὰ ἠκούσατε λοιπόν, καὶ βεβαίως ἡ διήγησίς μου ἀξίζει τοῦλάχιστον τόσον, ὥστε δικαιοματικῶς νὰ ζητήσω ἀπὸ καθέκαστον ὑμῶν τοῦλάχιστον δύο λίτρας κεφάλων, ἀλλ' εἶμαι πτωχὸς στρατιώτης, καὶ εὐχαριστοῦμαι ν' ἀγοράζω τὰ τρόφιμά μου.

Οἱ δὲ ἄλιεῖς, οἵτινες, θέλοντες νὰ γελοῶσιν διὰ τὰς ἀνοήτους ἀπειλάς του, ἠρέθιζον τὴν γολὴν τοῦ γέροντος, ἔμενον ἤδη ἀκίνητοι διὰ θαυμασμὸν καὶ τρόμον, ἀλλὰ παρελθούσης τῆς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, ἀνάγκη νὰ ἀλλάξωσι τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ δίκτυα ἠγέρθησαν λοιπὸν σκεπτικοὶ διὰ τοὺς λόγους οὗς ἤκουσαν, καὶ ἀνεδέχθησαν ἐραδέως τὸ ἔργον καὶ τὸ μονότονον ἄσμα των. Οἱ δὲ ἄλλοι ἄλιεῖς ἐξηπλώθησαν, χάριν ἀναπαύσεως, ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ ἡ συνδιάλεξις, μίαν στιγμὴν διακοπεῖσα, ἤρχισεν ἐκ νέου καὶ ὁμοία εἰς τὴν πρώτην.

— Λοιπὸν; ποία γάτα ἐπέρασεν ἐμπροσθέν σου, ἀνδρεῖτε Λάνσια; διατὶ ψιθυρίζεις μέσα σου, ὡς ὁ Βεσοῦβιος ἔταν ἐτοιμάζεται νὰ διαρρήξῃ τὰ σπλάγχνα του; μήπως κίνδυνός τις ἀπειλεῖ τοὺς περικυκλοῦντάς σε;

— Ἐγὼ ἠξέυρω τὴν αἰτίαν τῆς ἀθυμίας του, εἶπεν εἷς τῶν ἄλιεων, πρῶτον ἤδη ὀμιλῶν, καὶ καὶ σπογγίζων δι' ἀναστροφῆς παλάμης τὸν ἄφθονον ἰδρώτα τοῦ προσώπου του.

— Ἀλήθεια; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἀπόμαχος.

— Πρὸ πάντε ἡ ἔξ ἡμερῶν δὲν φαίνεται πλέον ὁ ἴδιος. Πρῶτον ὁμοιάζε σκύλον ὅστις δὲν εἶχε κἀνὲν κόκκαλον νὰ γλύψῃ, καὶ τώρα εἶναι ὡς ἄρκτος πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος πεινασμένη.

— Καὶ ἔπειτα; ὑπέλαθεν ὁ γέρων ἀτενίσας εἰς αὐτόν.

— Ἐπειτα — ἂν δὲν πύσης τὸ μουρμούρισμα σὺ ὁ γνωρίζων τόσας ἱστορίας, θὰ διηγηθῶ ἐγὼ μίαν πρόσφατον, ἧς μάρτυς αὐτόπτης ἦμην ἐγὼ τὴν παρελθούσαν δευτέραν, πρὸς τὸ ἔσπερας.

— Εἰπέ λοιπὸν — καὶ ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, εἶπεν ὁ ἀπόμαχος τρέμων ἀπὸ ἀγανάκτησιν καὶ φόβον.

Τὸ δὲ παιδίον ἀντριχίασε καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἄλιεα.

— Ἀκούσατε λοιπὸν, κύριοι! εὐρισκόμην τὴν παρελθούσαν δευτέραν χωμένος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ μικροῦ δρόμου τῆς Παναγίας, προφυλαπτόμενος ἀπὸ τῆς βροχῆς, ἥτις ἐπιπτε βαγδαία. Κάνεις δὲν ἐφαίνετο με αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἐκτὸς τοῦ ἀτρομήτου Λάνσια, ὅστις ὡς ἦρος δὲν φοβεῖται οὔτε νερὸν οὔτε φλόγας, καὶ ἐκτὸς τοῦ παιδίου τούτου, ὅστις ὑπηρετεῖ τὸν πατέρα του, ὡς ἡ ράβδος τὴν παραλυτικόν, ὡς ὁ σκύλος τὸν ἀόμματον. Ὁ γέρων Λάνσιος ἵστατο ἐν μέσῳ τοῦ δρόμου, ὡς λοχαγὸς ὀδηγῶν παράταξιν, ὅτε αἰφνης ὁ Μέγας Κλειδοκράτωρ, προκύψας ἐκ τινος γωνίας τὸν ἔσπρωξε διὰ τοῦ ἵππου του, καὶ τὸν ἀναποδογύρισε χωρὶς νὰ εὐλαβηθῇ τὰς ἐνδόξους ἐκδουλεύσεις του.

— Ἀνάθεμα, ἀνάθεμα! ἐκραύγασεν ὁ γέρον, εἶναι φανερόν ὅτι θὰ χάσω καὶ τὸν τρίτον υἱόν, τὸν καλὸν μου Λαυρέντιον!

— Ἐτρελλάθη! εἶπον οἱ ἀλιεῖς ὑψούντες τοῦ ὤλου, ἐνῶ ὁ Λάνσιας, καταβεβημένος ὑπὸ ἐντροπῆς καὶ ἀπελπισίας, ἐπανελάμβανε λόγους ἀσυναρτήτους καὶ μεγάλας ἀπειλὰς.

— Δὲν ἤμην μόνος. . . οὐαὶ εἰς ἐμέ! καὶ ἄλλος εἶδε, τὴ γενουμένην εἰς ἐμὲ ὕβριν, — ὦ, ταύτην τὴν φορὰν δὲν θὰ τὴν κρῖψω ἀπὸ τὸν Λαυρέντιον, τὸν τελευταῖον, τὸν μόνον υἱόν μου! θὰ με ἐκδικήσῃ, καὶ ἄ; ἀποθάνω! εἶναι φανερόν. Θὰ τὸν φονεύσωσι καὶ αὐτόν. . . Τὰς τρίχας μου τὰς λευκάς, τὰς πληγὰς, τὴν δόξαν μου! ἄτιμὸς ἄνθρωπος!

Καὶ εἶτα ἀναφέρων εὐθὺς ἑαυτὸν, ἤρχισε νὰ ῥημιλῇ λογικῶς εἰς τοὺς ἀλιεῖς, οἵτινες εἶχον μείνει ἐκστατικοὶ διὰ τὴν παραφορὰν του.

— Καὶ, κύριοι, ἐκραύγασε, ἀληθὲς εἶναι πᾶν ὅ,τι σὰς εἶπεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος. Ὁ Μέγας Κλειδοκράτωρ μ' ἔβριψεν εἰς τὴν λάσπην, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὸν Λαυρέντιον, διότι τὸν γνωρίζω αὐτόν, αὐτὸς εἶναι ἄξιος υἱὸς μου, ἄξιος ἀδελφὸς τῶν δύο πρεσβυτέρων μου υἱῶν, οἵτινες ἔπεσον, πλησίον μου, εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης! αὐτὸς ἤθελεν ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴν μου καὶ

με θυσίαν τῆς ζωῆς του, ἐνῶ τὸ δειλὸν τοῦτο παλαιόπαιδον. . .

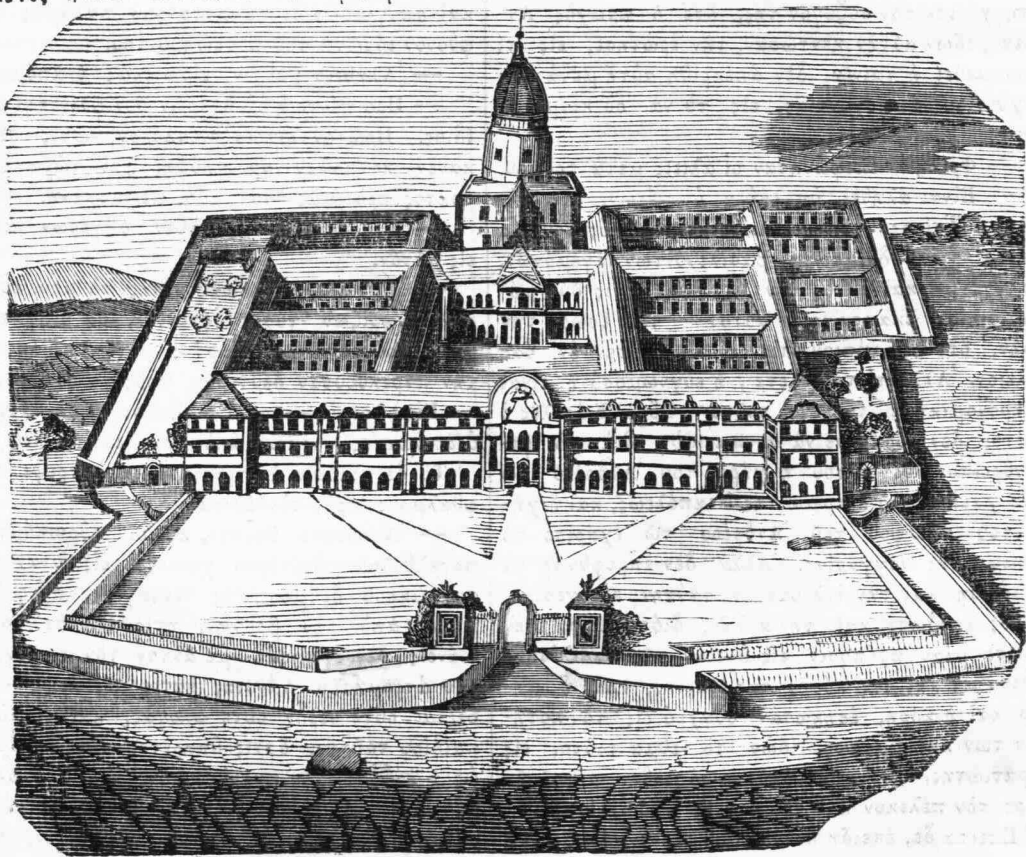
— Νά! καὶ τί πταίει τὸ τχλαίπυρον παιδίον ἀν' ἐφοβήθη. . .

— Ἐφοβήθη! ἐφοβήθη! ἐπανελάβεν ὁ γέρον μετὰ μεγάλης ἀγανακτήσεως, ἀκούεις, ἄθλιε, ἀκούεις; Ὁ πατήρ σου ὑβρίσθη, ἐνώπιον τοῦ πατρός σου σὲ λέγουσιν δειλὸν καὶ μένεις ἀκίνητος; λοιπὸν δὲν εἶσαι αἱμά μου, ἄθλιε;

Καὶ ὁ μὲν παῖς δὲν ἐσάλεψε, τὸ βλέμμα του ὅμως ἀπήσπραψε.

— Μὴ συγχίζεσαι, πάτερ Λάνσια, εἶπον συγκινηθέντες καὶ σπουδάζοντες οἱ ἀλιεῖ. Ἐλα δά, τὸ πταίσμα εἶναι ἰδικόν μας, ὅτι ἐχωρατεύσαμεν, πταίεις δὲ καὶ σὺ περισσώτερον λυπούμενος διὰ παιδαριώδη πράγματα. Κατ' ἀγαθὴν τύχην δὲν εἰζέουσι τίποτε ὁ Λαυρέντιος, ὅστις εἶναι ἀξιόλογος νέος καὶ πρέπει νὰ τὸν βάλῃς εἰς κίνδυνον. Ἄ; ἔχουμεν τὸν νοῦν εἰς τὴν ἀλίειαν. Ἰδοὺ ἦλθεν ἡ σειρά μας. Καλὰ κέρδη, πάτερ Λάνσια, καὶ στείλε εἰς τὸν διάβολον τὸν Μέγαν Κλειδοκράτορα! Ἐπειτα τοῦτο εἶναι γνωστὸν, οἱ εὐγενεῖς εἶναι πάντοτε εὐγενεῖς.

Καὶ μετὰ τὴν παράλογον ταύτην ῥῆσιν οἱ ἀλιεῖς ἀπεμακρύνθησαν. (ἀκολουθεῖ.)

Το ἐν Παρισίαις νοσοκομεῖον τῶν ἀπομάχων.

Ἐξ ὄλων τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν ἐφ' αἷς δύο ἀπομάχων ἐκλύει συγχρόνως καὶ τὴν ἐθνικὴν εὐγυναιαί ἢ Γαλλίαν γὰ κευχηθῆ, τὸ νοσοκομεῖον τῶν ἀπομάχων καὶ τῶν ξένων τὸν δίκαιον θαυμασμόν.

Μέγα και λαμπρόν κτὸ οἰκοδομημα, λαμπρόν και μέγαν ἔτχε τὸν ἰδρυτήν. Τὸν ἀερογωνιαῖον λίθον τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καθιδρύματος; ἔθετο Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'.

Ἐπι προσόψεως 600 πωδῶν μήκος; ἐγούτη; ἑκατὸν τριάκοντα ἀνοίγονται παράθυρα, δι' ὧν ἐλευθέρω; εἰς τοὺς κοιτῶνας; κυκλοφορεῖ ἀήρ καθαρῶτατος. Κατὰ τὰ δύο ἔκρη; τῶ μετώπου; τούτου; παράλληλοι χωροῦσι; πρὸς; τὰ ὀπίσσω; πτέρυγας; δύο; μικρόταται; περιχλύμεναι; εἰς; δεύτερον; μέτωπον; περικλείουται; οὕτω; μετὰ; τῶν; δύο; μετώπων; αὐτὴν; τετράγωνον; και; εὐρυτάτην; ὑπερ; τοὺς; τετρακισχιλίους; ἀνδρας; χωροῦσαν. Περί; τῆς; αὐτῆς; τάξεως; ἐκτείνονται; αἱ; στοαὶ; ἐν; αἷ; οἱ; ἀπόμαχοι; διέρχονται; τας; ἀέργους; αὐτῶν; ὥρας; ὁσάκις; ἡ; κκακικιρία; δὲν; τὸν; ἐπιτρέπει; τὴν; ἐν; τοῖς; περί; τῶ; καταστήματος; ἐκτεινομένοις; θαυμαστοῖς; κήποις; διατριβῆν.

Ἐπι τοῦ δευτέρου μετώπου ἠγέρθη; νῶς; ἄξιον; μέρος; τῆς; ὅλης; οἰκοδομῆς; τριάκοντα; ἔτη; ἐχρησάθησαν; πρὸς; ἀνάγεσθιν; αὐτοῦ; ὁ; ὅλος; αὐτοῦ; ὑψώθη; 300; πόδας; ὑπερ; τὸ; ἔδαφος. Τεσσαράκοντα; στῆλαι; ὑποστηρίζουσιν; αὐτόν. Και; οἱ; μὲν; τοῖχοι; κοσμοῦνται; διὰ; ζωγραφικῶν; τῶν; ἐνδοξοτέρων; τῆς; ἐποχῆς; Λουδοβίκου; τοῦ; ΙΔ'. Ζωγράφων; τὸ; δὲ; ἔδαφος; εἶναι; ἐπιστρωμένον; διὰ; λαμπρῶν; και; ποικίλων; μαρμάρων; μωσαϊκῶν.

Πρὸς; ἀκριβῆ; περιγραφὴν; τοῦ; οἰκοδομήματος; τούτου; ὀλόκληρος; τόμος; μόλις; ἤθελεν; ἐπαρκεῖσαι.

Ἡ; ἐσωτερικὴ; λαμπρότης; και; διαρρύθμισις; τοῦ; καταστήματος; οὐδόλας; ἀπάδει; πρὸς; τὴν; λαμπρότητα; τὴν; ἐξωτερικὴν; ὡς; τοῦτο; εἰς; πλείστα; ἄλλα; τοιοῦτου; εἶδους; καθιδρύματα; συμβαίνει. Ἐνταῦθα; ἡ; τάξις; ἐπικρατεῖ; πανταχοῦ; και; ἡ; καθιριότης; εἰς; τὸν; ὑπέρτατον; βαθμὸν; εἶναι; ἀνεπτυγμένην.

Ἀποβλέπων; τις; πρὸς; τὴν; ἔκτασιν; τοῦ; καθιδρύματος; τούτου; μικρὰν; τινα; πόλιν; δύναται; νὰ; τὸ; ὀνομάσῃ; ἢ; κάτοικοι; εἶναι; οἱ; πολυάριθμοι; ἐν; αὐτῷ; ἐνδιαιτῶμενοι; ἀπόμαχοι.

ΒΑΤΙΛΔΗ

Συνέχεια ὄρα φυλ. 38).

Ἐν; τούτοις; ἡ; πλάνη; τοῦ; ἔρωτος; ἐθάμβωσεν; ἤδη; τοὺς; ὀφθαλμοὺς; τῆς; Ἐμμας; ἡ; δὲ; καρδιά; τῆς; ἐταράττετο; ἐκ; θεμελίων; αἰσθηνομένη; ἄλλοτε; τύψεις; συνειδότος; διὰ; τὸ; πρὸς; τὸν; κύριόν; τῆς; πάθος; τῆς; ἐδικαίου; ἤδη; ἐκυτὴν; και; ἀφίνετο; εἰς; τὰς; ὑπαγορεύσεις; τῆς; καρδίας; τῆς; διότι; ἡ; κυρία; τῆς; δὲν; ὑπῆρχε; πλέον; ἐθεώρει; ἐκυτὴν; ἀγαπωμένην; ὑπὸ; τοῦ; Ἀρκαμβῶδ; και; ἡ; φαντασία; τῆς; ἀναπτρωμένη; τὴν; ἀνεβίβαζεν; εἰς; τὴν; ὑψηλοτά-

την; βαθμίδα; ἐν; ἣ; ἐκάθητο; ἡ; σύζυγος; τοῦ; μεγάλου; Διοικητοῦ; ἡ; ἀπατηλῆ; αὔτη; εἰκὼν; παρίστατο; πάντοτε; εἰς; τὴν; φαντασίαν; τῆς; — ἀκριβῆ; μου; Βατίλδην; ἔλεγεν; ἡ; Ἐμμα; δύναιμι; ἤδη; νὰ; ἀφεθῶ; ἄνευ; ἐλέγχου; συνειδότος; εἰς; ὅτι; με; λέγει; ἡ; ψυχὴ; μου; διὰ; τὸν; Ἀρκαμβῶδ; δύναιμι; ἤδη; νὰ; ἀγαπῶ; αὐτόν; και; δὲν; ἀμφιβάλλω; ὅτι; θέλει; συμμερισθῆ; τὸ; αἰσθημά; μου. — Δὲν; ἀμφιβάλλεις; διέκοψεν; ἡ; Βατίλδη; μετὰ; ζωηρότητος; — Τοῦλάχιστον; τὸ; ἐλπίζω; ἔπειτα; μοι; ἐπιτρέπεται; νὰ; ἔχω; ἐλπίδας; συναδούσας; με; τὴν; ἐπιθυμίαν; και; τὸ; καθήκόν; μου; ἡ; οἰκογένειά; μου; ἦτο; ἐκ; τῶν; μάλλον; διακρυμένων; τῆς; Θουρέγγης; (thuringe); τῆς; πατρίδος; μου; και; πρὸ; πολλοῦ; ἤδη; εἶμαι; ἐλευθέρω; ἐκτός; δὲ; τούτων; τί; εἶναι; τὸ; γένος; και; τὸ; μεγαλεῖον; ἐνώπιον; τοῦ; ἔρωτος; ἢ; κοινωνία; μᾶς; παριστᾶ; καθ' ἑκάστην; ἄπειρα; παραδείγματα. Δὲν; εἶδομεν; τὸν; Μινάρχη;ν; Χερεβερτ; (Cherebert); νὰ; νυμφευθῆ; τὰς; θυγατέρας; ἐνὸς; χειρώναντος; ἢ; Βεναράνδην; ἡ; πρώτη; σύζυγος; τοῦ; Γοντράν; δὲν; ἐγεννήθη; εἰς; τὴν; δουλείαν; ἐκ; πατρὸς; εὐτελεστάτου; δούλου; τοῦ; βασιλέως; ἢ; σύνου; δὲν; ἀνίσταται; πλέον; εἰς; τὰς; κολακευτικὰς; ιδέας; ἄς; ἐγὼ; δύναμαι; νὰ; συλλαμβάνω. . . Ἄλλὰ; τί; βλέπω; ὅποια; ὠρότης; διεδόθη; ἐπι; τοῦ; προσώπου; σου; . . ἢ; Βατίλδη; ἔπασχεν; ἐνδομύχως; καθ' ὅσον; ὠμίλει; πρὸς; αὐτὴν; ἡ; Ἐμμα; και; ὠχρίασασα; ἐν; πρώτοις; ἔπεσε; εἰς; ἀναισθησίαν; ἀκολούθως; ἡ; Ἐμμα; ἔσπευσε; νὰ; βοηθήσῃ; αὐτὴν; ἡ; δὲ; Βατίλδη; ἀναλαβούσα; τὰς; δυνάμεις; τῆς; λέγει; πρὸς; τὴν; φίλην; τῆς; — δὲν; ἔχω; τίποτε; Ἐμμα; ἀλλὰ; διατὶ; με; βοηθεῖς; διατὶ; νὰ; με; ἐπαναφέρῃς; εἰς; τὴν; ζωὴν; ἡ; ζωὴ; εἰς; ἐμὲ; εἶναι; αἰωνία; πηγὴ; θλίψεων. — Σὺ; κλαίεις; Βατίλδη! — Ναι; κλαίω; Ἐμμα; . . τὰ; δάκρυα; ταῦτα; εἶναι; ἀποτέλεσμα; τοῦ; κακοῦ; τὸ; ὅποιον; πρὸ; ὀλίγου; ἐκυρίευσεν; ὀλόκληρον; τὴν; ζωὴν; μου. Εἶμαι; δυστυχῆς; Ἐμμα; σὲ; ἀφίνω. . . ἔχω; ἀνάγκη; ἀναπύσεως; . . λέγουσα; δὲ; ταῦτα; ἀπεσύρθη; πάρυτα; εἰς; τὰ; δωμάτια; τῆς; διαλογιζομένη; καθ' ἑαυτὴν; ὅτι; ποτὲ; καθ' ἑαυτὴν; ἐν; τῇ; καρδίᾳ; μου; δὲν; θέλει; ἐπανελθεῖ; ἡ; ἡσυχία; και; ἡ; γαλήνη!

Ἐν; τούτοις; ὁ; πρὸς; τὴν; Βατίλδην; ἔνθερος; και; εὐγενῆς; ἔρω; τοῦ; Ἀρκαμβῶδ; κατέφλεγε; τὰ; ἐνδόμυχά; του; και; καθίστα; αὐτόν; δυστυχῆ; ἐν; ἔτος; παρῆλθε; μετὰ; τὸν; θάνατον; τῆς; Πλεκτρούδης; ὁ; δὲ; Ἀρκαμβῶδ; ἐξεπλήρωσε; μετὰ; πλείστης; ἀκριβείας; ἅμα; και; αὐστηρότητος; πάντα; τὰ; καθήκοντα; αὐτοῦ; ἀλλ' ἀπεφάσισε; τέλος; νὰ; ἀκούσῃ; τὴν; καρδίαν; του; και; νὰ; ἐνδῶσῃ; εἰς; πάθος; πρὸς; τὴν; ἐκπλήρωσιν; τοῦ; ὀποίου; μικρὰ; μόνον; προσκόμματα; ἀντετάττοντο. Διελλογίζετο; λοιπὸν; νὰ; ὀμιλήσῃ; πρὸς; τὴν; Βατίλδην; ὁ; ἴδιος; και; τὸν; ὀμολογήσῃ; τὴν; πρὸς; αὐτὴν; λατρείαν; του. Τίς; δύναται; νὰ; ὀμιλήσῃ; κάλλιον; ἐμοῦ; ἔλεγε; καθ' ἑαυτόν; πρὶν; ἔτι; κάμη; τοιαύτην; ἀπόπειραν; τίς; δύναται; μετὰ; ἐνθέριμου; ζήλου; νὰ; παραστήσῃ; πρὸς; τὴν; Βατίλδην; πᾶν; ὅτι; ἐνέπνευσεν; εἰς; τὴν; ψυχὴν; μου; ἢ; Θέλω; ἐκφράσει; τὴν; καρδίαν; μου; ἀφοῦ; προηγουμένως